

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w O. i Prokuratorowi
Okręgowemu w O.
o zapłatę i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adwokat J. H. od Skarbu Państwa - Sądowi
Apelacyjnego w (...) kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych)
wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 listopada 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na jej oczywistą zasadność.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi wobec tego wykazać, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00,

OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że zastosowanie art. 417 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. było - w ustalonych okolicznościach sprawy - oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy. Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Apelacyjny nie zaniechał rozpoznania sprawy zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. i odniesienia się do zarzutów apelacyjnych, w tym także w zakresie dotyczącym art. 417 § 1 k.p.c. Stwierdził wprost w uzasadnieniu, że brak przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa w postaci bezprawności, odnosząc to do art. 24 k.c. oraz art. 417 § 1 k.c., i dzieląc przy tym stanowisko Sądu pierwszej instancji w tym względzie. Nie można także przyjąć, że wykładnia art. 417 § 1 k.c. w okolicznościach sprawy w zakresie oceny przesłanki bezprawności była oczywiście błędna. Wywód Sądów obu instancji w tym zakresie mieści się w ramach możliwej wykładni art. 417 § 1 k.c. Ponadto, skarżąca nie uwzględniła tego, że oddalenie jej żądania w kwestii odszkodowania uzasadnione zostało nie tylko brakiem spełnienia przesłanki bezprawności, ale także tym, iż brak w ustalonych okolicznościach sprawy związku przyczynowego pomiędzy działaniami jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa objętych pozwem a szkodą skarżącej w postaci utraty lokalu mieszkalnego, czego skarżąca w skardze kasacyjnej nie kwestionowała.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Ze względu na sytuację zdrowotną i materialną skarżącej Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. postanowił nie obciążać jej kosztami postępowania kasacyjnego.

O kosztach nieopłaconej pomocy udzielonej w postępowaniu kasacyjnym skarżącej z urzędu przez adwokata J. H. Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 4 ust. 1 i 3 oraz § 8 pkt 7 w związku z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714 ze zm.).

jw